

Ритуал: роман

Адам Невілл

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Кобилінська І. В.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

І наступного дня також не покращало. Падав дощ, важкий і холодний, низькі сірі хмари повністю затулили тьмяне сонце. Вони остаточно заблукали. Але до невпізнаності їхню подорож змінила саме мертвечина, що звисала з дерева. Усі четверо побачили її одночасно.

Вони наштотхнулися на неї, щойно перебралися через чергове повалене дерево й попадали в колючі чагарі папороті. Засапані, змокрілі від поту й дощу, мовчазні від втоми, вони застигли на місці, опинившись просто під тим деревом. Зігнуті від ваги рюкзаків, спальних мішків і намоклих наметів, стояли й гляділи вгору.

Високо над ними, що не дотягнутися рукою, висіла мертвечина. Понівечені останки добре проглядалися поміж ялинових гілок, але визначити, чим вони колись були, видавалося неможливим.

З великої грудної клітки вивалювалися нутроці. Світло, що пробивалося крізь запону листя, фарбувало мокрі кишки в синюватий відтінок. Шкіра стерва була натягнута на поближні гілки. Хай і пошматована, але міцно напнута на дереві. Рваний край і зіжмакана середина вказували на те, що жертву оббілювали одним швидким ривком. В мішанині крові й м'яса голову спершу не помітили. Аж потім всі четверо розгледіли кістлявий вишкір щелепи посеред хаосу нестерпно червоної й жовтої плоті. А одразу над нею — завбільшки з більярдну кулю оскляніле й мутне око, навколо якого вимальовувався довгастий профіль черепа.

Гатч озирнувся до товаришів. Він узяв на себе роль поводиря, доки їхній гурт пробирався лісом і шукав нову стежку. То він подав ідею звернути сюди. Його обличчя поблідло, він не міг промовити ані слова. Чомусь від такого потрясіння Гатч наче помолодшав. Навіть видавався вразливим. Ці спотворені останки над їхніми головами — єдине в їхньому поході, на що не мав відповіді. Ані

найменшого здогаду, що це.

Філ не зміг приховати тремтіння в голосі:

— Що воно таке?

Ніхто йому не відповів.

— Навіщо? — запитав Дом. — Навіщо було висаджувати оце так високо?

Звучання власних голосів додало їм упевненості, й вони заговорили, перебиваючи один одного. То відповідали на запитання. То висували нові здогади. Тільки Люк мовчав. Балаканина не вщухала доти, поки вони не віддалилися від незрозумілого створіння на дереві, і то куди квапніше, ніж підійшли до нього. Невдовзі вони знову змовкли. І тепер їхні кроки здіймали більше гамору, ніж за останні два дні походу. Бо від мертвечини не смерділо. Труп був свіжий.

• • •

Далі — у повній книжці «Ритуал: роман».

nashaknyga.com.ua